

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. Плевен, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, X ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мариана К. Т.ова Досева

при участието на секретаря МАРИНА Г. ЦВЕТАНОВА
като разгледа докладваното от Мариана К. Т.ова Досева Гражданско дело № 20234430106205 по описа за 2023 година

Обективно евентуално съединени искове с правно обективно евентуално съединени искове с правно основание чл.26, ал.1, предложение първо ЗЗД, вр. чл.22, вр. чл.10, ал.1 от ЗПК, съединен при евентуалност с искове с правно основание е чл.26, ал.1, пр.2 и пр.3 от ЗЗД във вр. с чл.19, ал.4 от ЗПК, вр. чл.21, ал.1 от ЗПК, и обективно кумулативно съединен иск с правно основание чл.55, ал.1, предложение първо ЗЗД с цена на иска 44,80 лв. и иск с правно основание 26, ал.1, предложение второ и трето ЗЗД.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от Н. Е. П., ЕГН*****, ** против *** ЕАД, **, със седалище и адрес на управление: *** и ***, **, със седалище и адрес на управление: ***, в която се твърди, че на 03.11.2021 г. Н. Е. П. е сключил договор за паричен заем № *** с първия ответник „***“ ЕАД. Твърди, че страните са се договорили отпуснатия заем да бъде в размер на 500 лева, видът на вноската е месечна, броят на погасителните вноски е 1, посочено е ГПР в размер на непосочен %, ГЛП в размер на непосочен %, а размерът на месечния лихвен процент не е посочен. Твърди, че в чл. 4 от процесния договор /както и в раздел III т. 12 от ОУ/ е уговорено, че страните се съгласяват в случай, че кредитополучателят е посочил, че ще предостави обезпечение по кредита, същият следва да предостави на кредитора банкова гаранция съгласно Общите условия или да

сключи договор за поръчителство с одобрен от *** гарант - поръчител в срок 48 часа от подаване на заявлението за отпускане на кредит. В ал. 3 е посочено, че в случай, че кредитополучателя е заявил кредит без поръчител, срокът за разглеждане, съответно одобрение е в размер на 14 /четиринадесет/ дни. /а предложението за кредит съгласно СЕФ е валидно 10 дни/. Твърди, че на датата на сключване на договора между „***“ ЕАД и ищеца, Н. Е. П. и втория ответник са сключили договор за предоставяне на поръчителство, по силата на който „***“, с ЕИК: *** /чийто капитал е собственост на „***“ ЕАД/ е поело задълженията да сключи договор за поръчителство с „***“ ЕАД по силата на който да отговаря пред „***“ ЕАД солидарно с ПОТРЕБИТЕЛЯ за всички задължения на потребителя, възникнали по повод договор за потребителски кредит. Твърди, че въз основа на сключения договор за предоставяне на поръчителство, ищецът се е задължил да заплати на гарантиращото дружество сумата в размер на 149.25 лв., която е и заплатил. Твърди, че възнаграждението за поръчителство се изплаща директно на „***“ ЕАД като е разсрочено за изплащане, заедно с месечната вноска по договора за кредит, за което след сключване на договора, от кредиторът по договора за заем се изпраща обединен погасителен план. Твърди, че съгласно договора за поръчителство, ищецът е следвало да предоставя дължимите парични думи на „***“ ЕАД, което пък от своя страна, съгласно договора, е упълномощено от „***“ да събира в тяхна полза сумите по процесния договор./Съгласно чл. 8 ал. 5 от Договор за поръчителство./. Твърди, че към настоящия момент ищецът е погасил изцяло както задълженията си към първия ответник, така и към втория /по договора за поръчителство/. Твърди, че между „***“ ЕАД като заемодател и ищеца като заемател, е възникнало правоотношение по повод предоставянето на паричен заем в размер от 500 лева. Заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Твърди, че сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на

специалния закон - ЗПК, ЗПФУР, а клаузите му са регулирани и от ЗЗП. Изхождайки от това, счита, че с характеристики на потребителски договор е и Договорът за предоставяне на поръчителство, сключен между ищеца и втория ответник. Доколкото договорът за поръчителство е акцесорен на този за предоставяне на потребителски кредит, то действието на поръчителството е предпоставено от валидното съществуване на главното правоотношение. Предвид това, наличието на основание за предоставяне на поръчителство от страна на ответното дружество, е обусловено от валидността на договора за кредит или отделни негови клаузи, включително и чл. 4, поради тази причина счита, че следва да се разгледат съвместно и двете правоотношения, имайки и предвид обстоятелството, че кредиторът „***“ ЕАД е *** на „***“ и в тази връзка кредиторът и поръчителят са свързани лица, което е видно от Търговски регистър към АВ. Излага съображения, че съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи (арг. чл. 23 ЗПК). Поддържа, че клаузата на чл. 4 ал. 1 от Договора за кредит възлага в тежест за заемателя да осигури едно измежду следните обезпечения: банкова гаранция в размер от сумата по процесния договор), или одобрено от заемотателя дружество - поръчител). Прочитът на съдържанието на посочената клауза и съпоставянето ѝ с естеството на сключения договор за паричен заем, счита че налага разбирането, че по своето същество тя представлява неотменимо изискване за получаване на кредитно финансиране и на практика не предоставя избор за потребителя, както дали да предостави обезпечение, така и какво да бъде то. Твърди, че изискванията, които посочената клауза от договора възвежда за потребителя са на практика неосъществими за него, особено предвид обстоятелството, че последният търси паричен кредит в сравнително нисък размер (500 лева). Счита, че предвид това, не само правно, но и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция в размер от сумата по договора (за

което съответната банкова институция ще изисква също заплащане) или поръчител или дружество, което да осигури поръчителство. Посочва, че се касае за кредит от типа „бързи кредити“. „***“ ЕАД е посочило, че при сключване на договора за поръчителство кредитът ще бъде разгледан по-бързо. Тоест, поставяйки изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними от длъжника, то кредиторът цели да го „насочи“ към единствената форма на обезпечение, която длъжникът обективно би могъл да си позволи да предостави - обезпечение от одобрено от заемотателя „***“ ЕАД дружество. Това дружество е именно втория ответник в настоящия процес - „***“, който е и свързано лице с кредитора по договора за заем. Предвид това, то разходът за потребителя по договора за поръчителство с „***“ е сигурен - от една страна предоставянето на поръчителство е необходимо условие да се усвои финансовия ресурс, а от друга - условията за другите две обезпечения (две физически лица - поръчители и банкова гаранция) са на практика невъзможни за осъществяване от длъжника. Твърди, че същевременно, кредиторът не включва възнаграждението по договора за поръчителство към ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи и нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съобразно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не

включва нотариалните такси". Счита, че поради изложеното, то е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. Твърди, че от страна на търговеца е приложена заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал.2, т. 4 ЗЗП, като в т. 9 от Приложение към договор е посочена обща сума, дължима от потребителя по кредита от 661.92 лв., без в нея да е включено възнаграждението, което ищецът се задължава да плати на поръчителя и стойността му не е прибавена при изчисляване на посочения ГПР. По този начин макар формално да се изпълнени изискваният на закона за съдържанието на договора за потребителски кредит, кредиторът е действал в противоречие с принципа на добросъвестността, като не е предоставил коректна информация относно общия размер на кредита на получателя. По този начин потребителят е бил лишен от възможността да разбере икономическите последици от сделката и да вземе информирано решение дали да сключи договора при тези условия. Едва след сключване на договора, потребителят е получил Обединен погасителен план в своя профил на онлайн платформата на търговеца /credissimo.bg/, съгласно който е начислено и допълнително възнаграждение за предоставяне на поръчителство. Твърди, че в конкретния случай ГПР е непосочен %, но и от съдържанието на договора потребителят не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Предвид предпоставките, при които възниква задължението на потребителя да заплати възнаграждение за поръчителство, то същото е с характер на сигурен разход и следва да бъде включено изначално при формирането на ГПР, тъй като задължението става изискуемо изначално и не зависи от поведението на потребителя. Без значение дали същият погаси или не погаси задължението си - то той дължи възнаграждение за потребител. Доколкото според съдържащите се в чл. 1 и чл. 3 от Раздел V от Общите условия за предоставяне на кредити, сключването на договора за потребителски кредит, влизането му в сила и предоставянето на заемната сума от кредитора на кредитополучателя е обусловено от одобряване на подаденото заявление, а предпоставка за одобряването му е предоставеното от ищцата обезпечение, което в случая се счита учредено със сключване на договора за поръчителство между кредитора и поръчителя „***“, счита, че не може да се приеме, че кредиторът не е знаел

за сключения Договор за предоставяне на поръчителство. Твърди, че посоченият от „*** АД поръчител „*** е финансова институция, вписана в Регистъра на финансовите институции по чл.3, ал.1 от ЗКИ при БНБ - с право да извършва гаранционни сделки като основна дейност. Установява се от данните от ТР към АВ, че едноличен собственик на дружеството поръчител „*** е кредиторът по договора за потребителски кредит „***" ЕАД. В Общите условия за предоставяне на кредити Раздел VI „Усвояване и погасяване на кредита", чл. 6 и в чл. 4, т. 2 от сключения Договор за предоставяне на поръчителство с втория ответник „***" ООД е посочена една и съща банкова сметка за погасяване на кредита и за заплащане на възнаграждението на поръчителя, а с чл. 5 от Договора за предоставяне на поръчителство „***" ЕАД е овластен да получава плащане на възнаграждението по него. Счита, че очевидно е формиран бизнес модел за разделяне на приходите от кредита между две свързани юридически лица с цел да се заобиколи изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК в размера на годишния процент на разходите да се включат и тези разходи, към които те несъмнено се отнасят. В случая, акцентът се поставя не само върху факта, че в тежест на потребителя се възлага заплащането на допълнително възнаграждение за ползвания финансов ресурс, но и върху обстоятелството, че ако това обстоятелство му бе известно (чрез изначалното му включване в разходите по кредитите), то той би могъл да направи информиран избор дали да сключи договора. Твърди, че ако към ГПР се включи и възнаграждението за предоставяне на поръчител, то действителният ГПР би бил в размер на 2797.52 %, а ГЛП 388.61 %. Твърди, че с оглед на това, че сумата по договор за възнаграждение е следвало да се включи към ГПР е и анализ на клаузите относно обезпечението на кредита. Видно е, че изборът на поръчител не е доброволен. От формулировката става ясно, че потребителят, за да ускори разглеждане на заявлението си за кредит на парична сума, от която се нуждае, следва да сключи „договор за предоставяне на поръчителство" с посочено от кредитора юридическо лице - поръчител. Гореизложеното води и до извода, че в конкретния случай договорът за поръчителство има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените

гаранции. Годишният процент на разходите е част е същественото съдържание на договора за потребителски кредит, въведено от законодателя с оглед необходимостта за потребителя да съществува яснота относно крайната цена на договора и икономическите последици от него, за да може да съпоставя отделните кредитни продукти и да направи своя информиран избор. След като в договора не е посочен ГПР при съобразяване на всички участващи при формирането му елементи, което води до неяснота за потребителя относно неговия размер, счита, че не може да се приеме, че е спазена нормата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Счита, че самият Договор за предоставяне на поръчителство е изначално лишен от основание, тъй като по силата на посоченото правоотношение, в полза на потребителя не се предоставя услуга. Обезпечението е единствено и само в полза на кредитора „***“ ЕАД, за което цялото възнаграждение е поето от потребителя. Нещо повече - в случай, че поръчителят „***“ изпълни и погаси вземането на длъжника, то има право на регрес срещу него за пълната стойност на платеното (чл. 4 от договора за поръчителство). Следователно, срещу заплащането на възнаграждението по договора за поръчителство, ищецът не е получил каквато и да било услуга, просто задължението му от едното дружество ще бъде прехвърлено към другото, като и двете дружества са свързани. Нещо повече, в случай, че поръчителят заплати задължение на потребителя, то търговецът има право да претендира и допълнителни разноси, направени за заплащане. Твърди, че с договора не просто не се предоставя услуга, а се влошава положението на потребителя. Съгласно чл. 2 ал. 4 Поръчителят ще остане задължен и след падежа на задължението на потребителя по договора за потребителски кредит независимо дали *** е предявило иск срещу потребителя и/или поръчителя в срок от 6 /шест/ месеца от падежа на задължението по кредита. Тоест излиза, че потребителят следва да заплати възнаграждение, за което не просто няма да получи каквато и да било услуга, а и ще обезпечи евентуалното бездействие на „***“ ЕАД. Посочва, че собственик на капитала на поръчителя „***“ е заемодателят по договора за заем - „***“ ЕАД. Основен предмет на дейност на ответника „***“ са гаранционни сделки, каквато е и процесната. Следва да се посочи, че печалбата на „***“ от извършената от него търговска дейност като поръчител се разпределя в полза на едноличния собственик на капитала „***“ ЕАД. В случая търговецът - кредитор е обвързал по-слабата икономически страна с

допълнително възнаграждение, което се дължи от момента на сключване на договора за заем, без значение дали заемателят е изправна страна по същия. Счита, че поради изложеното, клаузата на чл. 8, ал. 1 от Договора за предоставяне на поръчителство във вр. с чл. т. 1 от Раздел II от Приложение № 1 към Договора за предоставяне на поръчителство, установяваща задължение за заплащане на възнаграждение, не поражда права и задължения за страните, като договорът следва да се прогласи за нищожен поради накърняване на добрите нрави. Твърди, че на практика със сключване на договора за поръчителство се цели да се заобиколи разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като в договора за поръчителство се уговаря възнаграждение, което впоследствие ще бъде разпределено като печалба на „***“ ЕАД. С договора за поръчителство не се цели реално обезпечаване на договора за заем, сключен с „***“ ЕАД, доколкото, плащайки задължението на потребителя в полза на „***“ ЕАД, кредиторът плаща вземането си сам на себе си. Със сключването на договора за поръчителство се цели едно допълнително оскъпяване на договора за заем, допълнително възнаграждение за заемодателя, което е уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Счита, че договорът за предоставяне на поръчителство е нищожен поради накърняване на добрите нрави и защото сумата, която е уговорена като възнаграждение, е в размер на почти сумата по главница. Поддържа, че така е нарушен принципа на добросъвестност и справедливост и са накърнени добрите нрави. Развива аргументи, че с Решение № 165/02.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 1777/2015 г., I т. о., ТК е разяснено, че добросъвестността, по принцип се свързва с общоприетите правила за нравственост на поведението при осъществяване на търговските практики, произтичащи от законите, обичая и морала, установен в даден етап от развитието на човешкото общество, което е формирало конкретните етични норми при изпълнение на задълженията и упражняване на правата на членовете на общност. В случая в разрез с нормите за добросъвестност на страните, търговецът, който е икономически по-силната страна в правоотношението, се е възползвал от своето правно положение, като е осигурил допълнително възнаграждение в своя полза, чрез осигуряване на поръчител срещу възнаграждение.

Моли да бъде признато за установено, в отношенията между страните Н. Е. П. с ЕГН ***** и „***“ ЕАД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на

управление: гр. ***, бул. "****" № *** (***), ***, представлявано от С.Р.Я., че сключеният между тях договор за Паричен заем № *** е нищожен. В условията на евентуалност, в случай, че бъде приета валидността на договора, да бъде прогласена за нищожна клаузата на чл. 4 ал. 1 от договор за Паричен заем № *** сключен между страните Н. Е. П. с ЕГН ***** и „****“ ЕАД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, бул. "****" № *** (***), ***, представлявано от С.Р.Я., с която се задължава ищецът да сключи договор за поръчителство. Моли да бъде признато за установено, в отношенията между страните Н. Е. П. с ЕГН ***** и „****“, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. ***, бул. "****" № *** (***), ***, представлявано от И.М.Ш. *** и *** съгласно вписванията в търговския регистър „****“ ЕАД, ЕИК ***, че сключеният между тях договор за предоставяне на поръчителство към Паричен заем № *** сключен с „****“ ЕАД е нищожен. Моли след допуснатото изменение в размера на предявения иск да бъде осъдено „****“, с ЕИК: *** да заплати на Н. Е. П. с ЕГН ***** сумата в размер на 44.80 лв., платена без основание. Претендира направените деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК са постъпили писмени отговори от двамата ответници, които са идентични. В тях се оспорват изцяло по основание и размер предявените искове. Не оспорват, че ищецът е сключил договор за потребителски кредит № ***/03.11.2021 г. (Договора за кредит) с кредитора *** ЕАД (***). Не спора, че Н. Е. П. е сключил договор за предоставяне на поръчителство с ответника *** (**) от същата дата, но твърдят, че договорът с *** не е влязъл в сила и не е породил действие заради отпаднал предмет. Твърди, че на 11.11.2021 г. Н. Е. П. се е отказал по е-мейл от Договора за кредит в 14-дневния срок по чл. 29 и сл. от ЗПК. Твърди, че ищецът се е отказал от кредита и е заплатил задълженията си към *** в законния срок по чл. 29, ал. 4 на ЗПК. Твърди, че с оглед отказа от Договора за кредит по чл. 29 от ЗПК, договорът с *** не е породил действие, защото не е имало задължение по Договор за кредит, което *** да обезпечи. Твърди, че договорът между ищеца и *** не е породил действие и не е влязъл в сила заради отказа от Договора за кредит. Излага съображения, че поради направения от ищеца отказ от Договора за кредит и отпадналото основание за поръчителство и при спазване на разпоредбата на чл. 29, ал. 7 от ЗПК, договорът на Н. Е. П. с *** не е породил действие и не е влязъл в сила. В тази

връзка твърденията на ищеца за прогласяване на договора с *** са неоснователни и недоказани. Счита, че също така същите са и недопустими поради липса на предмет, тъй като такъв договор не съществува в правния мир, за да може да бъде обявен за нищожен. Твърди, че *** нито е претендирало, нито е събрало сума от ищеца, за да гарантира като поръчител задълженията му по Договора за кредит, тъй като договорът с *** е бил с отпаднал предмет заради отказа от кредит в 14 дневния срок. Заради отказа от Договора за кредит на ищеца и невлизане в сила на договора между ищеца и *** счита всички аргументи в исковата молба, че възнаграждението на *** по такъв договор следва е част от разходите по кредита за неотнорми. Посочва, че договорът с *** е бил с отпаднал предмет заради отказа от кредит в 14 дневния срок. Такъв договор не съществува в правния мир като не породил правно действие между страните. Твърди, че *** нито е претендирало, нито е събрало сума от ищеца по такъв договор, защото гаранционна услуга от *** очевидно може да се предоставя само при действащ Договор за кредит. Поддържа, че дори договорът с *** да бил породил действие, сключването му не е било „задължително условие за получаване на кредита“ (по дефиницията на § 1 т. 1 от ДР на ЗПК), което е изискване вземанията на *** да бъдат включени в ГПР, съгласно чл. 19 от ЗПК. Твърди, че видно и от Договора за кредит и от твърденията в на стр. 3 в Исковата молба сключването на договора с *** е само 1 (една) от 3 (три) възможности за всеки кредитополучател, а не „неотменимо условие по Договора за кредит. В Договора за кредит има изричната възможност (чл. 4, ал. 3) кредитополучателят да избере необезпечен кредит. Ищецът сам признава в Исковата молба, че е можел, т.е. имал е право да избере необезпечен кредит, но вместо това е сключил договор с *** (стр. 3 на Исковата молба), защото да намери физически лица да му станат поръчители било „на практика невъзможно“. Счита за произволни доводите в Исковата молба, че възнаграждението на *** било „неотменимо изискване“ и прикривало действителния размер на ГПР на договора за кредит с *** и следвало да се включи в ГПР на основание чл. 19 от ЗПК. Твърди, че *** не е задължавало ищеца да сключи обезпечен, вместо необезпечен кредит. Обезпечените и необезпечените кредити на *** не се отпускат по различен начин и не са два отделни кредитни продукта на ***, не са и пряко свързани с размера на отпускания кредит и условията му за погасяване. Твърди, че

договорът за кредит не е обвързан със задължително сключване на договор за предоставяне на поръчителство (т.н. „необходимо условие" според Исковата молба). Твърди, че *** не задължава клиентите да сключват договор с ***, поради което това не е разход по кредита по чл. 19 от ЗПК и не влиза в ГПР (по дефиницията на § 1 т. 1 от ДР на ЗПК). Твърди, че Н. Е. П. сам е избрал да вземе обезпечен, вместо необезпечен кредит и сам е сключил договор с ***, вместо да избере необезпечен кредит с ***. Поддържа, че твърденията за „на практика невъзможно и „неотменимо условие в Исковата молба са абсолютно голословни и целят да подведат съда - в случая се касае за самостоятелен избор измежду една от три възможни опции, една от които е договорът за кредит да няма обезпечение. Оспорва, че има нарушение на изискването на чл. 22 от ЗПК. Твърди, че лихвеният процент е изрично посочен в договора за кредит и Приложение № 1 към Договора за кредит, приложени към Исковата молба - ясно е колко е размерът на дължимата лихва по месечни вноски и изчислението на общия дължим размер на лихвата за периода на кредита е елементарно. Твърди, че чл. 9 на Приложение № 1 дава общ размер на всички плащания (главница и лихва). При ясен размер на главницата (посочен в чл. 3 на Приложение № 1), общият размер на дължимата лихва е разликата между сумата на всички плащания и главницата по кредита. Твърди, че *** не прилага лихвен процент (ГЛП), който е динамична стойност. Уговореният лихвен процент е с точна (фиксирана) стойност. Твърди, че при липса на уговорка за променлив лихвен процент числото на лихвата в чл. 8 на Приложение № 1 е непроменливо и е в размера, посочен в чл. 7 на Приложение № 1 към Договора за кредит годишен размер на лихва. Твърди, че договорът за предоставяне на поръчителство между ищеца и *** (ако бил породил действие) е договор за поръчка по смисъла на чл. 280 и сл. от ЗЗД. Твърди, че ако договорът не е бил с отпаднал предмет заради отказа от кредита по чл. 29 на ЗПК, уговореното възнаграждение на *** не попада в обхвата на общи разходи по кредита. По силата на договора за предоставяне на поръчителство *** се задължава да извърши за сметка на доверителя (ищеца) възложените от него действия, а именно да отговаря пред кредитора *** солидарно с него за изпълнението на всички негови задължения по договора за кредит, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията му. Счита, че ако договорът на ищеца с *** изобщо бил породил действие, вземанията за възнаграждение по договора за предоставяне

на поръчителство възникват в полза на ***, а не в полза на кредитодателя ***, както се сочи в Исковата молба. *** не е страна по договора между ищеца и ***. Оспорва като неоснователни твърденията за нарушение на изискванията за добросъвестност, справедливост, неравновесие в правата на страните и на добрите нрави при договора за предоставяне на поръчителство. Счита, че свързаност между *** и *** не води сама по себе си до „скрито оскъпяване на кредита“. *** е *** на ***, видно от публичния регистър на ТРРЮЛНЦ, но *** е отделно юридическо лице със собствена правосубектност, собствен лиценз от БНБ и различен предмет на дейност. Няма правна пречка едно юридическо лице да бъде *** на друго юридическо лице. Моли исковете да бъдат отхвърлени. Претендират направените деловодни разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Не се спори между страните и се установява от договор за потребителски кредит №***/03.11.2021г. и Приложение № 1 към него, че същия е сключен между ищеца и първия ответник *** ЕАД, ***. По силата посочения договор ответника се е задължил да предостави на ищеца потребителски кредит с условие с револвираща лихва в размер на 500 лева, лихвеният процент към кредита за първа погасителна вноска е 30,41%, а за втора и следващите вноски е 40,00 %. ГПР за първа погасителна вноска е 35,58 %. ГПР за втора и следваща погасителни вноски е 49,02%. Съгласно чл. 4 от Договора заемателят се е задължил, в срок до три дни, считано от датата на сключване на процесния договор, да предостави на заемотателя обезпечение в една от следните форми: 1. Банкова гаранция, в срок до 10 дни или 2. Договор за предоставяне на поръчителство, с одобрено от заемотателя лице, в срок от 48 часа от подаване на заявлението за кредит. В ал. 3 е посочено, че в случай, че кредитополучателя е заявил кредит без поръчител, срокът за разглеждане, съответно одобрение е в размер на 14 /четиринадесет/ дни.

Не се спори между страните и се установява от Договор за предоставяне на поръчителство от 03.11.2021г., че на датата на сключване на договора между „***“ ЕАД и ищеца, Н. Е. П. и втория ответник са сключили договор за

предоставяне на поръчителство, по силата на който „***, с ЕИК: *** е поело задълженията да сключи договор за поръчителство с „***" ЕАД по силата на който да отговаря пред „***" ЕАД солидарно с потребителя за всички задължения на потребителя, възникнали по повод договор за потребителски кредит. По този договор ищецът се е задължил да заплати на гарантиращото дружество сумата в размер на 149.25 лв. Уговорено е възнаграждението за поръчителство да се изплаща на „***" ЕАД като е разсрочено за изплащане, заедно с месечната вноска по договора за кредит, за което след сключване на договора, от кредиторът по договора за заем се изпраща обединен погасителен план. Съгласно договора за поръчителство, ищецът е следвало да предоставя дължимите парични думи на „***" ЕАД, което пък от своя страна, съгласно договора, е упълномощено от „*** да събира в тяхна полза сумите по процесния договор./Съгласно чл. 8 ал. 5 от Договор за поръчителство./

Не се оспорва от ищеца и се признава, че заемната сума е усвоена от него.

Не е спорно между страните и се установява от разпечатка на кореспонденция по електронна поща, че Н. П. се е отказал от договора за кредит на 11.11.2021г.

Видно от представената от ответника- заемотател справка и разписка от Изипей от 11.11.2021г., че сумата по заема е погасена на 11.11.2021г., като е заплатена сума от общо 548,60лв, с която е погасена изцяло главницата от 500 лв. и договорна лихва от 3,80 лв. В справката е отразена като неразпределена сума- 44,80лв.

Съдът възприема заключението на съдебно-счетоводната експертиза като обективно, обосновано, безпристрастно и компетентно. От него се установява, че на 03.11.2021 г. между «***» ЕАД и Н. Е. П., в качеството си на Кредитополучател, е сключен Договор за потребителски кредит №*** /03.11.2021 г., с който е предоставена сума в размер на 500 лв. Предоставения кредит има следните условия: - Общ размер на предоставения кредит — 500 лв., -Срок на кредита — 1 месец — 02.12.2021 г., -Лихвен процент по кредита — 30.41 %, - Годишен процент на разходите по кредита — 35.58%, -Общ размер на всички плащания по договора за заем—512,67 лв. Дължима сума по договор за поръчителство с *** — 149,25 лв. По сметка на *** ЕАД е постъпила сума в размер на 548,60 лв. на 11,11,2021 г., която е усвоена от

същите по следните пера: Главница — 500,00 лв., Лихва — 3,80 лв., Неразпределена сума, останала по процесния договор — 44,80 лв. Общо погасени суми: По договор за заем с *** ЕАД — 503,80 лв. По договор за поръчителство с *** — няма усвоени суми. Неразпределена сума — 44,80 лв. Видно от договора за потребителски кредит, приложен по делото размера на предоставеният потребителски кредит е 500 лв., при договорен лихвен процент от 30,41%, като при спазване на плана за изплащане ГПР е в размер на 35,58%. Ако към сумата от 500 лв., подлежаща на изплащане по договора за потребителски кредит, бъде включена и сумата по договора за поръчителство с *** — 149,25 лв., ще се установи ГПР в размер на над 50%, тоест ще превишава нормативно определеният процент в ЗПК.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

Относно сключения между страните договор за потребителски кредит съдът намира да важат разпоредбите на Закона за потребителския кредит. В чл. 9, ал. 1 ЗПК е посочено, че договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на плащане. Съгласно чл. 22 от ЗПК освен при неспазване на изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 /неприложим в настоящия случай, доколкото процесния кредит не е предоставен под формата на овърдрафт/. Съдът е длъжен служебно да извърши проверка дали искането не противоречи на закона и добрите нрави. Това е така, тъй като се касае за вземане, основано на неизпълнено задължение по договор за потребителски кредит, по което длъжникът има качеството на "потребител", от което следва, че съдът е задължен да провери дали договорът съответства на разпоредбите на ЗПК. Защитата на правата на потребителите е въздигната в конституционен принцип в разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от Конституцията на РБ и е една от основните защиты в политиките на Европейския съюз. В това отношение Законът за защита на потребителите Клаузите на общите условия са неравноправни, ако предвиждат обективна отговорност и санкциониране на потребителя без вина. За да бъде нищожна една клауза, когато не е уговорена индивидуално, е необходимо същата да бъде неравноправна. Общите

уговорки, клаузите в Общите условия не са неравноправни сами по себе си, извън основанията по чл. 143 ЗЗП. Съгласно разпоредбата на чл. ***, ал. 1 ЗЗП включените в потребителските договори неравноправни клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Следователно, за да бъде нищожна съответната договорна клауза, е необходимо наличието на две предпоставки: клаузата да бъде неравноправна; същата да не е уговорена индивидуално. В разпоредбата на чл. 143 ЗЗП законодателят е предвидил няколко критерия, чрез които може да се установи неравноправният характер на съответните договорни клаузи: 1/ клауза, сключена във вреда на потребителя, т. е. клауза, чрез която се zlepоставят интересите на потребителя; 2/ клауза, която не съответства на изискванията за добросъвестност, присъщи на нормалните договорни правоотношения и равнопоставеността на съконтрахентите; 3/ клауза, която води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В чл. 143 от т. 1 до т. 19 ЗЗП са посочени 19 примера на неравноправни клаузи. Нормата, уреждаща неравноправните клаузи в потребителските договори, предвижда, че такава е всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата на доставчика и потребителя, като поставя изпълнението на задълженията на доставчика в зависимост от условия, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля /т. 3/ и налага на потребителя да изпълни свое задължение дори ако търговецът или доставчикът не изпълни своите задължения /т. 14/.

Съдът намира, че от обсъдените доказателства се установи възникнало между ищеца и първия ответник *** ЕАД правоотношение по силата на сключен между тях договор за паричен заем. Доколкото се касае за вид заем, който по своята характеристика е реален договор, за да е действително съглашението, трябва реално да е предадена съответната сума на заемателя. Фактът на реално предаване на заемната сума от 500 лв. в случая не се оспорва от ищеца.

Съдът приема, че клаузата по чл. 4 от договора за заем е нищожна, на основание чл.21, ал.1 от ЗПК, съгласно който, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. Съдът намира, че уговорката в посочената клауза

от Договора за паричен заем – задължение на кредитополучателя да осигури обезпечение в кратък срок, след сключването на договора, като може да направи избор между посочените видове обезпечения- банкова гаранция или предоставяне на гаранция, от посочено /одобрено/ от кредитора лице, са трудно осъществими и то в посочения срок, поради което същата се явява и неравноправна, по смисъла на чл. 143 ал. 2 т.20 от ЗЗП. Така уговорено, това задължение всъщност дава единствената реална възможност за сключване на договор с определено от заемотателя лице, което от своя страна да определи допълнително възнаграждение, което да се заплаща не отделно, а с вноските по договора за кредит. Тази допълнителна сума представлява скрит разход по кредита и противоречи на добросъвестността в отношенията между страните /касае се и за недействителност на клаузата по чл. 26, ал. 1 пр. 3 от ЗЗД/.

Дължимото възнаграждение по договора за гаранция по същество противоречи и на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, която предвижда, че годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Възнаграждението обаче не фигурира като разход в ГПР по кредита. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Последицата от това противоречие е предвидено изрично в чл. 19, ал. 5 ЗПК – клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни. В процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР 35,58% за първа погасителна вноска и 49,02 %, приложим в случай, че кредитът не е погасен в цялост в предходен период, т. е. формално е изпълнено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК и размерът му не надвишава максималния по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Този размер обаче не отразява действителният такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно - възнаграждението по договора за поръчителство, сключен от потребителя с втория ответник ***, което се включва в общите разходи по кредита по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК. По силата на § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита,

включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Съдът приема, че възнаграждението в полза на поръчителя е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по договора.. В същото време, съгласно договора за предоставяне на гаранция, заемодателят е овластен да приема вместо гаранта възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция. Тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на гаранта е известен на заемодателя, което се потвърждава и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства. Анализът на клаузите относно обезпечението на кредита, не подкрепят доводите за доброволност при избора на обезпечение, а от формулировката им става ясно, че за да бъде потребителят одобрен за отпускане на кредита, следва да сключи още и договор за предоставяне на поръчителство с посочено от кредитора юридическо лице- поръчител. Изложеното води и до извода, че в конкретния случай договорът за предоставяне на поръчителство има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции. Плащането на възнаграждението за поръчителство, обаче не е отразено като разход при формирането на оповестения ГПР , въпреки че е включен в общия дълг и месечните вноски. Този начин на оповестяване на разходите не е съответен на изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК. При отчитането на възнаграждението за предоставяне на гаранция като несъмнен разход действителният ГПР би бил значително завишен, и размерът би надхвърлил законоустановеният от 50%. На основание изложеното, съдът приема, че заемодателят по договора за заем, не е посочил действителния ГПР по договора за заем, съгласно нормата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Поради това и

потребителят е въведен в заблуждение относно действителния размер на сумата, която следва да плати по договора, както и реалните разходи по кредита, които ще стори. Неспазването на този реквизит от договора, съставлява нарушение на императивната норма на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Допълнителен извод за допуснатото нарушение е и липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора съобразно изискванията на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК за това кои компоненти формират посочения ГПР. Липсата на тази методика не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора; налице е невярна информация относно общите разходи по кредита, което пък води до нелоялна и по-специално заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, § 1 от Директива 2005/29/ЕО, тъй като заблуждава или е възможно да заблуди средния потребител по отношение на цената на договора и го подтиква, или е възможно да го подтикне да вземе решение за сделка, което в противен случай не би взел. Това от своя страна означава, че клаузата относно общия размер на сумата, която следва да плати потребителя, е неравноправна по смисъла на чл. 3, § 1 и чл. 4, § 1 от Директива 93/13/ЕО и влече на основание чл.22 от ЗПК недействителност на договора в неговата цялост. Съгласно чл.22 от ЗПК когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7–12 и 20 и ал.2 и чл.12, ал.1, т. 7-т. 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. На основание изложеното, съдът приема, че предявеният иск с правно основание чл. 26, ал.1, предл.1 от ЗЗД, чл. 22 от ЗПК, вр. с чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК, за прогласяване недействителността на Договор за паричен заем №2387773/11.05.2021г, сключен между ищеца и първия ответник *** ЕАД е основателен и следва да бъде уважен.

С оглед извода за основателност на главния иск, съдът не дължи произнасяне по предявените евентуални иски.

Съдът намира, въпреки, че всеки един от представените договори- за заем и за предоставяне на поръчителство, формално представляват самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло. Тази обвързаност се установява от уговорката за необходимост от предоставяне на обезпечение по чл.4, сключването на договора за предоставяне на поръчителство в деня, в който е сключен самият договор за кредит- с одобрено от заемотателя лице, както и с изричната уговорка за изплащане на възнаграждението за предоставяне на поръчителство, ведно с

основното задължение по кредита. Договорът, сключен между потребителя и заемотателя *** ЕАД, и договорът, сключен между потребителя и „***“ ЕООД, се намират във взаимовръзка помежду си и като система от правоотношения между страните. Установената по – горе недействителност на договора за заем, неминуемо рефлектира и по отношение на договора за предоставяне на гаранция, поради естеството на правоотношенията. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че процесният договор за предоставяне на гаранция, заобикаля закона, поради което е изцяло недействителен. Както бе посочено по-горе, по делото не се установява и изпълнение на задължението по този договор- предоставянето на поръчителство. Съдът приема, че договорът за предоставяне на поръчителство е сключен и при нарушение на добрите нрави. На основание изложеното, предявеният иск с правно основание чл. 26, ал.1 от ЗЗД, за прогласяване нищожността на Договор за предоставяне на поръчителство №2387773/11.05.2021г., е изцяло основателен, по изложените съображения и констатирани противоречия и заобикаляне на нормите на ЗПК и следва да бъде уважен.

По предявения иск с правно основание чл.55, ал.1, предложение първо ЗЗД съдът намира следното: Според задължителната практика в т. 1 от ППВС № 1/1979 г., фактическият състав на неоснователното обогатяване по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД предполага преминаване на имуществени блага от една правна сфера в друга и начална липса на основание за разместване на благата. В тежест на ищеца по иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД е да докаже разместването на благата - напр. даване на вещь или плащане на определена сума пари, довело до намаляване на патримониума му, т.е. наличието на обедняване, а съществуването на основание за разместването подлежи на доказване от ответника. Съобразно изхода на предявения иск за нищожност на клаузата за неустойка по договора и установяването на нейната нищожност съставлява пречка за възникване на задължение за неустойка. По делото, недоказан остана факта на имуществено разместване. Носещия доказателствената тежест ищец не ангажира доказателства, че е заплатил на ответника *** сумата от 44,80 лв. по договора за поръчителство. Съдът съобразява направеният отказ от договора за заем, от страна на заемателя, както и от установеното от съдебно-счетоводната експертиза, че от страна на заемотателя няма администриране на сума към поръчителя. Съгласно

експертизата, заплатената сума от 44,80 лв. е останала неразпределена, същата не е преведена на ***, но не е и върната на ищеца. Съобразно изложеното, съдът приема, че искът спрямо ответника ***, за връщане на сумата от 44,80лв.- като платена без основание, се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен като такъв.

На основание чл.78, ал.1 ГПК ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца направените деловодни разноски, които са в общ размер на 350 лв. /150,00лв. за държавна такса и 200 лв. за ВЛ /съразмерно с уважената част на претенцията, като всеки от двамата ответници бъде осъден да заплати на ищеца по 116,66 лв.

В полза на процесуалния представител на ищеца следва да се определи възнаграждение за предоставената безплатна правна помощ в минималния размер по Наредба №1/2004, а именно 480лв., при съобразяване, че адвокатското дружество е регистрирано по ЗЗДС. Съдът намира, че нормата на чл. 7, ал. 2 НМРАВ определя правила за изчисление на минималните размери на адвокатските възнаграждения съобразно материалния интерес, т.е. като сбор от цената на предявените искове, а не поотделно съобразно цената на отделните претенции. В този смисъл може да бъде посочено и определение № 60345 от 11.10.2021 г. на ВКС, Трето гражданско отделение, постановено по ч.гр.д. № 3103 / 2021г., в което, макар и постановено по друг спорен въпрос, съдът е приел, че възнаграждението на адвоката е единно, като база за определянето му е единствено материалния интерес по правния спор, а не броя на предявените искове и броя на ответниците.

Отделно от гореизложеното при определяне на размера на адвокатското възнаграждение съдът намира, че не е обвързан от определенияте с Наредба № 1 МРАВ размери на минималните адвокатски възнаграждения. За да достигне до това становище съдът съобразява практиката, обективизирана в Решение от 25.01.2024г. по С-438/22, Решение от 23.11.2017г. по съединени дела С427/16 и С428/16, Решение от 05.12.2006г. по обединени дела С- 94/2004 и С-202/2004 на СЕС. Съгласно горното решение делегирането на частноправен субект - Висшият адвокатски съвет – на правомощия да определя минималните адвокатски възнаграждения представлява нарушение на правилата за свободната конкуренция, закрепени в чл.101 и чл.102 ДФЕС. Тази наредба нарушава правото на ЕС, тъй като очевидно не съответства на

критериите, изведени във въпросното решение, а именно: правоприлагащият орган /съдът/ да има възможност, отчитайки правната и фактическа сложност на делото, инстанцията, пред която се явява процесуалният представител, и продължителността на процеса, да се отклони от минимално определения размер на адвокатските възнаграждения тогава, когато той се явява несъразмерно висок с оглед реално положения труд и направени разходи от процесуалния представител, респ. представляваната в процеса страна. Това разрешение се налага, тъй като правилата на Наредбата не засягат само потребителя на адвокатска услуга, но и насрещната страна в съдебното производство доколкото, ако загуби делото, то в нейна тежест ще бъде възложен размерът на адвокатски хонорар под формата на подлежащи на възстановяване разноски в производство. По този начин се отнема правото на съда да съобрази спецификите на конкретното дело и да присъди разумен размер за направените разноски. Така се нарушава и правото на справедлив съдебен процес, гарантирано в чл.47 ХОПЕС и съответстващия му чл.6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Същото се приема и в останалата практиката на СЕС, например в Решение от 28.07.2016г. по дело C-57/2015г. Съдът на ЕС съгласно което съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в които прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Още повече следва да се отчете, че Наредбата е приета от ВАС – орган на сдружението на адвокатите, действащ в случая като частен икономически оператор, който е насърчен от Държавата да приема свободно и самостоятелно обвързващи решения, касаещи правилата на конкуренцията в същия сектор, в който развиват дейност членовете на сдружението на адвокатите, както изтъква СЕС в решението си. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978г. по дело 106/1977г. на Съда на ЕО. Така приемат и българските съдилища в редица свои актове: Решение № 6522 от 22.10.2018г. по в. гр. д. № 1061/2018г. на СГС; Определение № 2514

от 23.05.2018 г. по в.ч. гр. д. № 407/2018г. на ОС- Благоевград; Решение № 95 от 31.05.2018г. на ОС - Добрич по в.т.д. № 95/2018г. и др. О-е №1371/15.09.2023 г. по в.г.д. № 616/2023 г. по описа на ПлОС и др./.

Съобразно материалния интерес по делото, констатираната фактическата и правна сложност, както и с оглед изхода на делото- по иска по чл.55 от ЗЗД, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде определено в общ размер на 480 лева с ДДС- по равно за двата уважени иска за нищожност /240лв за всеки/. Това възнаграждение отговаря на фактическата и правна сложност на делото и следва да бъде присъдено в полза на адв. Д. М., като всеки от ответниците бъде осъден да заплати сумата от по 240лв. с ДДС.

На основание чл.78, ал.3, вр.ал.8 ГПК ответника *** има право на разноски съразмерно с отхвърлената част на претенцията. Съдът определя юрисконсултското възнаграждение общо на 100 лв. за защита по двата иска, предявени срещу този ответник и с оглед отхвърляне на единия от тях, то следва в полза на *** да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН на основание чл.26, ал.1, предложение първо ЗЗД, вр. чл.22, вр. чл.10, ал.1 от ЗПК по иска, предявен от Н. Е. П., ЕГН ***** против *** ЕАД, ***, със седалище и адрес на управление: *** Договор за паричен заем № ***/03.11.2021г., поради противоречие с нормите на ЗПК.

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН на основание чл.26, ал.1, предложение второ и трето ЗЗД по иска, предявен от Н. Е. П., ЕГН ***** против ***, ***, със седалище и адрес на управление: *** Договор за предоставяне на поръчителство от 03.11.2021г. поради заобикаляне на ЗПК и поради противоречие с добрите нрави.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Н. Е. П., ЕГН*****, *** против ***, ***, със седалище и адрес на управление: *** иск с правно основание чл.55, ал.1, предложение първо ЗЗД ответника да бъде осъден да плати на ищеца **сумата от 44,80 лева**, представляваща недължимо платена сума, като

неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК *** ЕАД, ***, със седалище и адрес на управление: *** ДА ПЛАТИ на Н. Е. П., ЕГН ***** сумата от **116,66 лв.** направени по делото разноски.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК ***, ***, със седалище и адрес на управление: *** ДА ПЛАТИ на Н. Е. П., ЕГН ***** сумата от **116,66 лв.** направени по делото разноски.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал.2 от ЗА, вр. с чл.78, ал.1 от ГПК *** ЕАД, ***, със седалище и адрес на управление: *** ДА ПЛАТИ на *** „Д. М.“ гр. ***, вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***, представлявано от Д. М. М., като процесуален представител на Н. Е. П., сумата от **240,00 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната по производството безплатна правна помощ.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал.2 от ЗА, вр. с чл.78, ал.1 от ГПК ***, ***, със седалище и адрес на управление: *** ДА ПЛАТИ на *** „Д. М.“ гр. ***, вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***, представлявано от Д. М. М., като процесуален представител на Н. Е. П., сумата от **240,00 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната по производството безплатна правна помощ.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3, вр.ал.8 ГПК Н. Е. П., ЕГН ***** да плати на ***, ***, със седалище и адрес на управление: *** сумата от **50 лв.** направени по делото разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____